

Бріджертони. Королева Шарлотта

КУПИТИ

Одного сонячного дня у вересні 1761 року король і королева зустрілися вперше й одружилися за кілька годин. Німецька принцеса Шарлотта Мекленбург-Штреліцька вродлива, вперта й надзвичайно розумна. Не зовсім ті риси, які британський двір шукав у дружині молодого короля Георга III. Але її запал і незалежність — саме те, що потрібно, бо Георг має таємниці... Таємниці, здатні похитнути самі основи монархії.

Ставши королевою, Шарлотта мусить навчитися орієнтуватися в складній придворній політиці й уберегти своє серце, адже поволі закохується в короля, попри те що він відштовхує її. Вона має навчитися правити й зрозуміти, що отримала владу, здатну змінити суспільство. Має боротися — за себе, за чоловіка й за нових підданих, які сподіваються на її правління й милість. Адже вона ніколи більше не буде просто Шарлоттою.

П'ятдесят шість років тому...

Шарлотта

Ессекс, Англія. Дорога до Лондона

8 вересня 1761 року

Як і в усіх представників німецької знаті, в розпорядженні принцеси Зофії Шарлотти Мекленбург-Штреліцької не бракувало імен. Зофією її названо на честь бабусі по матері Зофії Альбертини Ербах-Ербаської, графині від народження й герцогині за шлюбом. Ім'я Шарлотта вона отримала на честь батька Карла Людвіга Фрідріха Мекленбург-Штреліцького, який був підстаршим сином у родині й помер раніше, ніж устиг би посісти місце голови сім'ї. Далі через дефіс ішли численні й різноманітні землі та маєтки, які становили її спадок. Звісно, серед них були Мекленбург-Штреліц та Ербах-Ербах, але поза тим і Заксен-Гільдбурггаузен, Шварцбург-Зондерсгаузен, а якщо бажаєте копнути глибше, то навіть Валь-дек-Айзенберг.

Вона любила всі свої імена й кожним пишалась, але найбільше їй було до душі ім'я Лотті.

Лотті. Найпростіше з усього набору, однак любила вона його не через це. Зрештою, їй зрідка припадало до смаку щось просте. Їй подобалося носити перуки з високими зачісками й розкішні сукні, а ще вона була цілком певна, що ніхто з рідні не захоплюється тонкощами музики чи живопису так щиро, як вона.

Вона була не з простих створінь.

Не з простих.

Але їй подобалося, коли її називали Лотті. Подобалося, бо це ім'я заледве хтось узагалі використовував. Треба було знати її, щоб кликати Лотті.

Треба було знати, наприклад, що її улюблений весняний десерт — малиново-абрикосовий торт, а зимовий — яблучний струдель, утім насправді їй була до смаку садовина, а якщо говорити про солодке, то її беззаперечною любов'ю були будь-які фруктові солодощі.

Також ті, хто кликав її Лотті, знали, що в юності вона обожнювала купатися в озері біля дому (коли погода випадала досить тепла, що ставалося нечасто). Крім того, вони знали, що Шарлотта три тижні не озивалася до матері, коли та заборонила їй такі купання (мати сверджувала, що Шарлотта вже занадто доросла для таких вільностей). Мир було відновлено, лише коли донька написала напрочуд детальний правовий документ, який визначав права та

відповідальність усіх залучених сторін. Матір ті аргументи переконали не одразу, проте втрутився старший брат Адольф. Він сказав, що Шарлотта вчинила дуже розсудливо. Вона виявила логіку та гнучкий розум, а за таке неодмінно варто винагороджувати.

Це Адольф винайшов пестливу форму імені — Лотті. Насправді саме тому воно й було в неї улюбленим. Бо пристало до неї завдякилюбому братові.

Даруйте, колисьлюбому братові.

— Ти скидаєшся на статую, — промовив Адольф, усміхаючись так, ніби останні три тижні вона без упину не благала його не видавати її за незнайомця.

Шарлотті кортіло проігнорувати брата. Нічого не кортіло так сильно, як більше ніколи не проронити ані слова до нього аж до кінця їхнього життя, але навіть вона сама усвідомлювала, що така впертість марна. До того ж вони сиділи в кареті, яка їхала південно-східною частиною Англії, а попереду пролягав ще довгий шлях, рівно як і той, що лишився позаду.

Шарлотта страждала від нудьги та люті, а це ніколи не буває гарним поєднанням.

— Статуї — це витвір мистецтва, — крижаним голосом зронила вона. — А мистецтво прекрасне.

Від цього її братець усміхнувся, хай йому грець.

— Мистецтво буває прекрасним, якщо його споглядати, — дещо глузливо відказав він. — А от якщо споглядати тебе, стає смішно.

— Певно, на це є якась причина? — відтяла Шарлотта.

Він знизав плечима.

— За шість годин ти не поворухнулась ані на дюйм.

Он як. Он як! Не варто було йому потикатись у цю тему. Шарлотта підвела до нього погляд темних очей із такою ворожістю, що це мало б його нажахати.

— На мені ліонський шовк. Інкрустований індійськими сапфірами. Із шаром двохсотрічного мережива.

— І ти маєш прекрасний вигляд, — виснував брат. Потягнувся поплескати сестру по коліну, але, уздрівши вираз її обличчя, квапливо відсмикнув руку.

Убивчий вираз обличчя.

— Найімовірніше, якщо я забагато рухатимусь, сапфіри пошматують мереживо, — прогарчала Шарлотта. Буквально прогарчала. — Ти хочеш, щоб я пошматувала мереживо? Хочеш?

Вона не чекала його відповіді. Обоє знали, що на це він не відповідатиме.

— Якщо цього не досить, — вела далі вона, — сукня сидить на корсеті з китового вуса.

— Китового вуса?

— Так. Китового вуса, братику. З кита. Кит помер, щоб я мала отакий вигляд.

У відповідь на це Адольф геть розреготався:

— Лотті...

— Ні, — застерегла його Шарлотта. — Не смій називати мене Лотті, мовби тобі не байдуже.

— Ну ж бо, Liebchen, ти ж сама знаєш, мені не байдуже.

— Невже? Бо я щось такого не відчуваю. Навпаки, маю відчуття, ніби мене скрутили, як породисту свиноматку, й поклали на жертovníк.

— Шарлотто...

Вона вишкірилася.

— Може, ще яблуком мені рота заткнеш?

— Шарлотто, годі. Тебе обрав король. Це велика честь.

— Ось, — виплюнула Шарлотта. — Ось через це я і серджуся. Брехня. Ти не припиняєш брехати.

Вона такого терпіти не могла — оцієї нескінченної брехні. Це не честь. Вона не була певна, що це, але достеменно не честь.

Король Великої Британії та Ірландії Георг III виник нізвідки (точніше, виникли його люди; сам він не ушанував майбутніх родичів своєю присутністю) і з якогось дива вирішив, що вона, Зофія Шарлотта Мекленбург-Штреліцька, має бути його новою королевою.

Мекленбург-Штреліц. Вони доїхали аж до Мекленбург-Штреліца. Шарлотта любила свій дім, рідні сумирні озера та зелені луки, проте добре знала, що Мекленбург-Штреліц вважали одним із найменш цінних районів у цілій Священній Римській імперії.

Це не кажучи вже про відстань. Королівським радникам, певне, довелося пропливти повз десятки герцогств і князівств, — з десятками герцогинь і княжен, — щоб дістатися до Мекленбург-Штреліца.

— Я тобі не брешу, Шарлотто, — відказав Адольф. — Це факт. Тебе обрали.

Рекомендована література

Імперія штормів (Трон зі скла #5)

За власним бажанням

Плейліст «Щасливі довіку» (Френдзона #2)

Перейти до категорії
Романи

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ